

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 30 listopada 2021r. znak (...) (...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. uchylił w całości orzeczenie (...) Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. z dnia 4 października 2021r. znak (...). (...) (...) (...) o zaliczeniu R. W. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności i zaliczył wymienionego do lekkiego stopnia niepełnosprawności od 1 października 2021r. na stałe z symbolem przyczyny niepełnosprawności (...) ustalając m.in., że adresat orzeczenia może podjąć pracę na otwartym rynku pracy stosownie do możliwości psychofizycznych oraz że nie dotyczy go wskazanie w zakresie spełniania przesłanek z art. 8 ust. 3a pkt 1 Prawa o ruchu drogowym. (orzeczenia – k. 64, 74 akt organu)

R. W. wniósł odwołanie od tego orzeczenia domagając się zaliczenia do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności od 1 października 2021r. na stałe z symbolem przyczyny niepełnosprawności (...) i ze wskazaniami o możliwości wykonywania zatrudnienia w warunkach pracy chronionej i o spełnianiu przesłanek z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym.

(...) Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w S. wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko wyrażone w zaskarżonym orzeczeniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

R. W. ur. (...) posiadający wykształcenie (...) i wyuczony zawód (...) był (...) zawodowym.

Niesporne

W kwietniu 2006r. odwołujący się w wyniku wypadku doznał złamania kości przedramienia prawego z uszkodzeniem prawego nerwu promieniowego. U poszkodowanego niezwłocznie przeprowadzono zabieg zespolenia kości promieniowej i łokciowej, natomiast rewizję uszkodzonego nerwu wykonano w sierpniu 2016r. W styczniu 2007r. R. W. poddano kolejnym zabiegom operacyjnym: usunięcia zespolenia kostnego oraz nerwiaka nerwu promieniowego z rekonstrukcją nerwu przeszczepem nerwu łydkowego. W lipcu 2007r. wykonano transfer ścięgien w związku z dysfunkcją prostowników palców prawej ręki.

Pomimo przeprowadzonych operacji i szeregu zabiegów rehabilitacyjnych sprawność kończyny górnej prawej pozostała upośledzona.

Niesporne, nadto dokumentacja medyczna odwołującego k. 12, 14 – 77, 94 (także po części w aktach organu)

R. W. posiada pochodzące z 2015r. orzeczenie (...) komisji lekarskiej o trwałej niezdolności do zawodowej służby (...) drugiej grupie inwalidów w związku ze służbą (...) i o częściowej niezdolności do pracy

Niesporne, nadto orzeczenie (...) w S. – k. 30 akt organu

W związku z pourazową dysfunkcją prawej kończyny górnej R. W. był zaliczony do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności okresowo od 24 sierpnia 2018r. do 30 września 2021r.

Niesporne, nadto orzeczenie o niepełnosprawności – k. 41 akt organu, ocena stanu zdrowia sporządzona przez przewodniczącego składu orzekającego – k. 39 akt organu

Od 1 października 2018r. R. W. jest zatrudniony w warunkach pracy chronionej.

Niesporne, nadto zaświadczenie – k. 13

U wnoszącego odwołanie utrzymuje się wyszczuplenie prawej kończyny górnej (o 2, 5 cm).

Ręka prawa ustawiona jest w zgięciu dłoniowym 20°, występuje ograniczenie ruchomości nadgarstka (zgięcie grzbietowe 15°, dłoniowe 45°), brak pełnego czynnego wyprostu w stawach prawej ręki. Napięcie mięśniowe pozostaje prawidłowe, występuje natomiast osłabienie siły prostowników o 1,5° w skali Lovette'a. Chwytność ręki jest jednak zachowana.

Ruchomość w pozostałych stawach ręki prawej nie jest ograniczona.

Brak innego niż w zakresie prawej kończyny górnej upośledzenia funkcji układu ruchu (nie występuje ograniczenie ruchomości kręgosłupa ani stawów pozostałych kończyn, brak objawów neurologicznych rozciągowych czy ubytkowych).

Istniejąca dysfunkcja prawej kończyny górnej warunkuje lekki stopień niepełnosprawności odwołującego się. W związku z niepełnosprawnością R. W. nie spełnia przesłanek z art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym.

Dowód: opinia biegłych z zakresu ortopedii H. M. i neurologii T. P. – k. 95 – 96, uzupełniająca opinia biegłych – k. 121, dokumentacja medyczna odwołującego k. 12, 14 – 77,

Sąd zważył, co następuje.

Odwołanie nie podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 z dnia 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (na dzień orzeczenia t.j. Dz.U.2021.573), zwanej dalej ustawą, rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne (art. 4 ust. 3 ustawy).

Standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności, uregulowane zostały w wydanym w oparciu o delegację ustawową zawartą w art. 6c ust. 9 wskazanej ustawy rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (na dzień orzeczenia t.j. Dz.U. 2021.857), zwanym dalej rozporządzeniem. I tak zgodnie z rozporządzeniem: konieczność sprawowania opieki oznacza całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych – zależność od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1pkt 3), czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – konieczność udzielania pomocy, o której mowa w § 29 ust.1 pkt 3 w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – wystąpienie co najmniej jednej okoliczności, o której mowa w § 29 ust. 1 pkt 3 (§ 30 ust. 1pkt 2), istotne obniżenie do wykonywania pracy - naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną

(§ 31 ust. 1 pkt 1), ograniczenia w pełnieniu ról społecznych - trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu (§ 31 ust. 1 pkt 2), zaś możliwość kompensacji ograniczeń - wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 2 rozporządzenia).

W rozpoznawanej sprawie wnoszący odwołanie kwestionował dokonaną przez organ ocenę stanu jego zdrowia wskazując, że jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, co miało determinować dwa sporne wskazania związane z niepełnosprawnością.

Stanowisko to nie mogło zostać podzielone na tle zgromadzonego materiału dowodowego. Z opinii biegłych z zakresu ortopedii H. M. i neurologii T. P. wynika bowiem, iż stan zdrowia R. W. skutkuje lekkim stopniem niepełnosprawności.

Opinia biegłych (pod którym to pojęciem sąd rozumie opinię główną wraz z jej uzupełnieniem), wydana po badaniu odwołującego się oraz analizie dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jego zdrowia, której rzetelność (z jednym wyjątkiem, który zostanie omówiony dalej) nie budziła wątpliwości i nie była kwestionowana przez strony, jest jasna i spójna, a jej wnioski w sposób acz zwięzły, to logiczny umotywowane. Opisany dokładnie w opinii stan sprawności narządu ruchu badanego (ruchomość kręgosłupa i kończyn, wygląd tych ostatnich, siła mięśniowa) czynią przekonującym wniosek o lekkim stopniu niepełnosprawności, a zapisy w dokumentacji medycznej nie pozostają w sprzeczności ze stanem opisanym przez biegłych. Jedyny wyjątek stanowi tu dokumentacja pochodząca od J. B. (1) z kwietnia 2022r. Do dokumentacji tej odnieśli się zwięźle biegli w uzupełnieniu opinii wskazując, że nie znajdują u badanego pogorszenia stanu zdrowia sugerowanego przez wystawiającego dokumenty. Również dla sądu dokumentacja ta nie jest przekonująca i nie zasługuje na uznanie za wiarygodną. Przede wszystkim nie obejmuje ona opisu badania klinicznego sprawności kończyny górnej prawej (są tylko ogólne zapisy o niedowładzie i wyszczupleniu bez dokładnych danych), choć to właśnie ta dysfunkcja, jak wynika z pozostałej części dokumentacji, powoduje ograniczenia dla odwołującego się. Szczegółowo natomiast są opisane objawy zaburzenia funkcji kręgosłupa, na które ubezpieczony nie uskarżał się ani w odwołaniu ani w postępowaniu przed organem i o których brak śladu w pozostałej dokumentacji medycznej. Dodatkowo zadziwiające pozostają wnioski o niezdolności do pracy, konieczności okresowej pomocy osoby drugiej i złych rokowaniach na podstawie li tylko jednej wizyty (w aktach brak innej dokumentacji od wskazanego specjalisty).

W pozostałej dokumentacji nie ma opisów stanu klinicznego wskazujących na większą dysfunkcję odwołującego się niż stwierdzana przez biegłych. Wniosek biegłych o lekkim stopniu niepełnosprawności koresponduje z oceną (...) komisji lekarskiej o częściowej niezdolności R. W. do pracy. Generalnie bowiem taka niezdolność (w przypadku orzeczenia jej przez organy orzecznicze ZUS) traktowana jest na równi z lekkim stopniem niepełnosprawności (art. 5 pkt 3 ustawy).

Wszystko powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegli to wysokiej klasy specjaliści o wieloletnim doświadczeniu zawodowym, także klinicznym, wieloletnim doświadczeniu orzeczniczym i specjalności odpowiedniej do schorzeń odwołującego się znajdujących potwierdzenie w złożonej dokumentacji medycznej, nakazywało uznać opinię za rzetelną i wiarygodną, a w konsekwencji podzielić zawarte w niej wnioski.

Za odmiennym przyjęciem nie mogą przemawiać zarzuty do opinii zgłoszone przez odwołującego się.

Brak omówienia w opinii poszczególnych zapisów w dokumentacji medycznej odwołującego się, wymieniania tej dokumentacji i szerokiego uzasadnienia wniosków nie czyni opinii chybioną. Choć sąd rozumie oczekiwania strony, by opinia była jak najobszerniejsza, to czynienie zadość tym oczekiwaniom oznaczałoby dla wnoszących odwołania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wieloletnie oczekiwanie na opinię. Lista biegłych z zakresu medycyny wliczając osoby niewpisane na listę, ale zgadzające się na opiniowanie dla sądu, jest nader krótka, a liczba spraw wymagających opinii często wielu specjalistów bardzo duża (do tutejszego sądu trafia ich kilkaset rocznie). Problem ten nie dotyczy okręgu (...), ale ma powszechny i utrwalony charakter w Polsce. Przepisy procedury cywilnej nie wymieniają elementów opinii, przewidują wyłącznie, że musi mieć ona uzasadnienie. Oceny kompletności opinii dokonywać należy z uwzględnieniem rodzaju sprawy i twierdzeń biegłych. W tej sprawie biegli nie mieli potrzeby

omawiania dokumentów medycznych innych niż pochodzące od J. B. (do których się odnieśli), bo zapisów w tych dokumentach zwyczajnie nie kwestionowali. Dokumentacja (poza zaświadczenie J. B.) nie zawiera ocen aktualnej niepełnosprawności czy niezdolności do pracy, więc i w tym wypadku nie wymagała omówienia. Biegli ujęli w opinii to co istotne: szczegółowo opisali stan kliniczny, uzasadnili wniosek o lekkim stopniu niepełnosprawności występowaniem jedynie odchyleń od stanu prawidłowego w zakresie siły i ruchomości prawej ręki przy zachowanej chwytności tej ręki, odnotowali też informacje odebrane od badanego. Tak skonstruowaną opinię, zwłaszcza po jej uzupełnieniu, należy uznać w tej sprawie za wystarczającą.

Zlecając biegłym uzupełnienie opinii sąd nakazał odniesienie się jedynie do kilku kwestii poruszonych w zarzutach, tych mających znaczenie w sprawie.

Z treści opinii jednoznacznie wynika, iż biegli oceniali wyłącznie schorzenia leżące w zakresie ich specjalności, zbytecznym zatem było dopytywanie o schorzenia współistniejące. W tym miejscu wskazać należy, iż te nie wymagały oceny przez innych specjalistów, nie zostały bowiem przedstawione dowody na to, by w istotnym stopniu wpływały na funkcjonowanie odwołującego się. R. W. nie tylko nie składał wniosków o dowód z opinii biegłych innych niż neurolog, ale i nie przedłożył dokumentacji dotyczącej leczenia pozostałych (innych niż kończyny górnej) występujących u niego schorzeń. Cała dokumentacja dotyczyła leczenia schorzeń układu ruchu i te schorzenia podlegały ocenie w niniejszym postępowaniu.

Stan zdrowia przed 1 października 2021r. nie był istotny dla niniejszego postępowania, bowiem podlegał ocenie w innym postępowaniu orzecznictwem (poprzednie orzeczenie o niepełnosprawności obejmowało okres do 30 września 2021r.). Okoliczność, iż w przeszłości odwołującego zaliczono do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, nie może mieć decydującego znaczenia. Prawidłowość tej oceny nie podlega kontroli w aktualnym postępowaniu, zwrócić natomiast można uwagę na to, że poprzednie orzeczenie o niepełnosprawności wydane było okresowo, zatem orzekający widzieli możliwość poprawy sprawności badanego w przyszłości. Dokumentacja z poprzedniego postępowania orzecznictwem nie obejmuje dokładnego opisu stanu klinicznego przez lekarza przewodniczącego składu, trudno zatem porównywać biegłym stan kliniczny z 2018r. i 2021r. Zapisy w dokumentacji medycznej też nie są na tyle obszerne, by na ich podstawie było to możliwe.

Dla przyjęcia umiarkowanego stopnia niepełnosprawności konieczne jest wystąpienie przynajmniej jednej z dwóch przesłanek: całkowitej niezdolności do pracy (poza ewentualnie pracą w warunkach chronionych) i konieczności czasowej lub częściowej pomocy innej osoby w celu pełnienia ról społecznych. Ani z opinii biegłych ani z dokumentacji zgromadzonej w sprawie nie wynika taki stopień dysfunkcji odwołującego się, który wskazywałby na którąś z nich. Opisane ograniczenia funkcji ręki prawej nie są na tyle duże, by rodzić konieczność zapewnienia odwołującemu się pomocy nawet w niektórych czynnościach dnia codziennego czy wyłączać jego zatrudnienie poza stanowiskiem przystosowanym. Okoliczność, iż dotychczas odwołujący się pracował w warunkach pracy chronionej nie może mieć tu istotnego znaczenia, zwłaszcza że nie wiadomo jaką pracę wykonywał (nie wynika to ze złożonego zaświadczenia). Choć rzeczywiście w przypadku prac wymagających pełnej sprawności obu rąk po stronie odwołującego się występować mogą ograniczenia wymagające przystosowania stanowiska, to trudno przyjąć, by dotyczyły one wszystkich zawodów, które ten mógłby wykonywać, a tylko obiektywna niemożność wykonywania jakiegokolwiek zatrudnienia poza warunkami pracy chronionej odpowiada umiarkowanemu stopniowi niepełnosprawności.

W tych warunkach nie było podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia ani co do stopnia niepełnosprawności ani związanych z nim wskazań. Wskazanie dotyczące pracy w warunkach chronionych powiązane jest w sposób oczywisty z co najmniej umiarkowanym stopniem niepełnosprawności, podobnie rzecz ma się z drugim ze spornych wskazań.

Zgodnie z art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych orzeczenie o niepełnosprawności powinno zawierać m.in. wskazanie co do spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (na dzień wydania orzeczenia t.j. Dz. U. 2021.450 z późn. zm.), przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może

zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04 – O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu) lub 10-N (choroba neurologiczna), 07 – S (choroby układu oddechowego i układu krążenia).

Z regulacji tej jednoznacznie wynika, że wskazanie, o jakim mowa, nie może być przyjęte przy niepełnosprawności lekkiego stopnia. Nawet jednak, gdyby dysfunkcja ręki prawej czyniła odwołującego się niepełnosprawnym w stopniu umiarkowanym, to i tak nie przesądzałyby pozytywnego wskazania warunkującego kartę parkingową.

Orzeczenie umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń wskazanych w art. 6b ust. 3 pkt 9 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych nie oznacza automatycznie stwierdzenia przesłanek warunkujących wydanie karty parkingowej. Koniecznym jest nadto, by niepełnosprawny miał znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Warunek taki wynika z art. 8 ust. 3a pkt 1 Prawa o ruchu drogowym (w myśl przepisu kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się).

Do czerwca 2014r. wystarczającą przesłanką do przyjęcia wskazania uprawniającego do karty parkingowej była obniżona sprawność ruchowa. Tak szeroko i nieprecyzyjnie ujęty warunek prowadził do masowego wydawania kart parkingowych osobom o różnej, często dość dobrej sprawności, a w efekcie ograniczenia dostępu do miejsc parkingowych rzeczywiście ich potrzebującym. Prowadziło to, po szerokiej kampanii medialnej, do zmiany przepisów dokonanej od dnia 1 lipca 2014r. ustawą z dnia 23 października 2013r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2013.1446 z późn. zm.). Miała ona ograniczyć krąg osób uprawnionych do kart parkingowych do tych z rzeczywiście istotnymi trudnościami lokomocyjnymi warunkowanymi stanem zdrowia. Takie trudności lokomocyjne po stronie odwołującego się nie występują. Ma on bowiem jedynie ograniczenie sprawności kończyny górnej nie utrudniające wszak przemieszczania się. Cel, który przyświecał zmianie przepisów, nakazuje wąskie interpretowanie pojęcia „znacznie ograniczonej zdolności samodzielnego poruszania się” i odnoszenie go do tych osób, które w istocie muszą poruszać się przy pomocy wózków inwalidzkich, kul, wsparcia osób z zewnątrz przynajmniej na nieco dłuższych odcinkach albo nie mogą np. z powodu niewydolności oddechowej takich nieco dłuższych dystansów pokonywać.

Mając na uwadze wszystko sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

Okoliczność, iż Wojewódzki Zespół dokonał zmiany orzeczenia (...) Zespołu na niekorzyść odwołującego się, nie mogło prowadzić do innego rozstrzygnięcia. Inaczej aniżeli w postępowaniu administracyjnym sąd powszechny nie jest władny co do zasady uchylić orzeczenia (wyjątki dotyczą wyłącznie nowych okoliczności związanych ze stanem zdrowia, które istniały już w dacie orzeczenia, ale ujawniły się/zostały potwierdzone później) i musi rozpoznać sprawę merytorycznie. Ewentualne uchybienia formalne organu nie mogą powodować modyfikacji orzeczenia poprzez dokonanie ustaleń pozostających w sprzeczności z rzeczywistym stanem w zakresie stopnia niepełnosprawności, okresu jego trwania, przyczyn niepełnosprawności czy wskazań z nią związanych. Do takich uchybień zresztą nie doszło. Zgodnie z art. 139 k.p.a. organ odwoławczy nie może wydać decyzji na niekorzyść strony odwołującej się, chyba że zaskarżona decyzja rażąco narusza prawo lub rażąco narusza interes społeczny. W niniejszej sprawie nie wiadomo dlaczego (...) Zespół przyjął umiarkowany stopień niepełnosprawności odwołującego się. W uzasadnieniu orzeczenia powołane są tylko sformułowania ustawowe, nie ma natomiast wyjaśnienia, dlaczego wynikający z dokumentacji (organ wydał orzeczenie bez badania strony) zakres dysfunkcji ma utrudniać codzienne funkcjonowanie czy pozwalać jedynie na pracę w warunkach pracy chronionej.

Pamiętać należy, że orzeczenia o stopniu niepełnosprawności rzutują nie tylko na uprawnienia ubezpieczonych w różnych sferach życia, ale i na prawa innych osób (zapewniając niepełnosprawnym pierwszeństwo). Pozostawanie w obrocie prawnym orzeczenia, na podstawie którego strona uzyska prawo do ulg, świadczeń czy innych uprawnień, co do których w istocie nie spełnia przesłanek stoi w sprzeczności z zasadami sprawiedliwości społecznej i równości wobec prawa wyrażonymi w Konstytucji RP.

Choc odwołanie od orzeczenia (...) Zespołu dotyczyło tylko jednego ze wskazań, organ mógł poddać kontroli całe orzeczenie. (...) Zespół jest bowiem zobowiązany w postępowaniu odwoławczym do rozpoznania tej sprawy, która była przedmiotem postępowania przed (...) Zespołem.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)